

Arrest

nr. 51 538 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: SOPA Alban

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. LYDAKIS, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 30 maart 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 1 juli 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Suharek en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog – u was toen tien jaar – was u met vrienden aan het voetballen toen Serviërs het dorp kwamen binnengereden met vijftig tot zestig auto's. De Serviërs waren gestationeerd in het dorp Reshtan, niet ver van waar u woonde. De Serviërs waren gemaskerd en hadden messen en wapens bij zich. Er werd naar jullie geroepen en in jullie richting geschoten. U schrok erg en liep naar huis. Uw vader besliste om meteen het dorp te verlaten. U vertrok met uw familie richting Peqan. Ook andere families trokken weg uit het dorp. Onderweg naar Peqan kwamen jullie Serviërs tegen. De mannen werden van de vrouwen en kinderen gescheiden en uw vader werd samen met de andere mannen meegenomen. Na drie dagen kwam hij terug en vertelde hij dat hij meegenomen was naar het politiebureau waar hij door de Serviërs geslagen was. Uw vader stelde voor om naar Albanië te vluchten. Uw buurman G.(...) gaf uw vader zijn tractor, op voorwaarde dat jullie zijn ouders zouden meenemen. De vlucht naar Albanië duurde drie dagen en onderweg zag u verschrikkelijke dingen. Jullie werden verschillende keren door Serviërs tegengehouden, beledigd en uitgescholden. Toen uw moeder onderweg brood wilde maken met de andere vrouwen werd alles door de Serviërs op de grond gesmeten. Er werd gezegd dat ze jullie allemaal zouden vermoorden, dat er geen plaats voor jullie was en dat jullie weg moesten gaan. De eerste nacht werden jullie lastig gevallen door een Serviër die al jullie geld en goud opeiste. Onderweg kwam u langs waterbekkens waar u samen met uw broer en zus water ging halen. Toen u op een avond een tweede keer om water ging, werd u door een Serviër tegengehouden die u vroeg waarom u voor de tweede keer ging. Hij sloeg u met zijn automatisch wapen. U sliep met uw familie in een tent die bovenop de tractor bevestigd was. Op een nacht, niet ver van de grens met Albanië, werd de tent door een Serviër opengesneden met een mes. U was nog jong en begon te schreeuwen. Iedereen werd verplicht uit de tractor te komen en werd gecontroleerd. Al het eten en drinken werd afgepakt en er werd gezegd dat jullie naar Albanië moesten doorreizen en nooit meer terugkomen. Al degenen die niets aan de Serviërs konden geven werden mishandeld, geslagen of meegenomen. Na drie maanden verblijf in Albanië keerde u met uw familie terug naar uw dorp in Kosovo waar jullie huis afgebrand bleek te zijn. Vanaf 2001 of 2002 begon u nachtmerries te krijgen, sliep u slecht en kon u alles wat u tijdens de oorlog had meegemaakt niet uit uw hoofd krijgen. Als u op straat iemand in uniform zag, waaronder de KFOR (Kosovo Force), voelde u zich slecht en moest u terugdenken aan de oorlog. In 2001 ging u voor de eerste keer met uw vader naar een dokter in Suharek, Dr. R.(...) B.(...). U zag deze dokter gedurende vier maanden om te twee weken of eens per maand. Hij schreef u kalmeermiddelen en slaapmiddelen voor. U voelde zich niet echt beter met deze medicatie en zei dit ook aan de dokter. Deze zei dat u de medicatie moest blijven nemen en dat het na een tijdje beter zou gaan. Na vier maanden ging u terug naar school maar merkte u dat u zich niet goed kon concentreren. U ging naar de huisarts van het dorp, Dr. A.(...) S.(...). Hij gaf u ook medicatie, maar ook deze hielp niet echt. Op het moment dat u ze innam voelde u zich even beter, maar niet voor lang. Gedurende twee tot twee en een half jaar werd u door deze huisdokter behandeld. Soms schreef hij u sterkere medicatie voor, maar ook deze deed u op lange termijn niet beter voelen. Als u een slaapmiddel nam sliep u wel beter en had u geen nachtmerries, maar u moest deze dan elke nacht nemen omdat u zich anders niet goed voelde. Eind 2003 ging u voor de laatste keer naar de huisarts. De daaropvolgende drie jaar ging u niet meer naar een dokter, maar nam u af en toe nog kalmeermiddelen die u nog had. U had genoeg van dokters en voelde toch geen verbetering met de medicatie die u nam. Uw ouders stuurden u intussen naar imams om het kwade oog te verjagen. U merkte geen veranderingen door hun behandelingen maar ging er heen voor uw ouders. In 2006 of 2007 ging u naar een psychiater in het ziekenhuis van Prishtinë, die u opnieuw medicatie voorschreef. U voelde zich niet beter met deze medicatie. Uw vader zei u niet terug te keren naar deze dokter aangezien u zich niet beter voelde en hij dus een slechte dokter was. De huisarts van uw dorp raadde u aan naar het psychiatrisch ziekenhuis van Prizren te gaan, naar een bevriend psychiater. Van februari 2008 tot april 2009 werd u vier keer door deze psychiater, Dr. D.(...), gezien, en twee keer door zijn vervanger. Dr. D.(...) behandelde u beter dan de andere dokters, legde u alles duidelijk uit en luisterde goed naar u. Hij schreef u medicatie voor, maar minder dan de andere dokters. U voelde zich echter niet veel beter met deze medicatie; enkel net nadat u de medicatie had genomen voelde u enige verbetering. Er werd geen diagnose gesteld maar er werd u gezegd dat de medicatie u zou helpen en dat u mettertijd alles zou vergeten. Toen u aan Dr. D.(...) vertelde dat u zich niet beter voelde met de medicatie, raadde hij u aan de medicatie toch te blijven nemen en dat het u zou helpen. U kreeg soms andere medicatie voorgeschreven maar ook hiermee voelde u zich niet beter. Dr. D.(...) raadde u verder aan niet naar oorlogsfilms te kijken en niet op lawaaierige plaatsen te komen. Hij zei u dat u in Kosovo niet beter behandeld kon worden omdat dit de omstandigheden en de beschikbare medicatie waren. U ging niet op zoek naar andere behandelingsmogelijkheden of specialisten aangezien uw vader zei dat Dr. D.(...) een goede dokter was. Uw huisarts raadde u aan naar het buitenland te gaan aangezien er daar betere ziekenhuizen zouden zijn. Op 14 april 2009 ging u voor de laatste keer op consultatie bij de

vervanger van Dr. D.(...), bij wie u ook al eerder een keer op consultatie was gegaan. U ging hierna niet meer naar een dokter aangezien u genoeg had van dokters en u zich niet beter voelde. Gezien uw medische situatie in Kosovo niet verbeterde, besloot u uiteindelijk naar het buitenland te gaan voor behandeling. U vroeg op 30 maart 2010 asiel aan in België. Hoewel u in Kosovo met niemand problemen had, kan u niet terugkeren omdat u er niet genas en omdat u in Kosovo niet geholpen kon worden aangezien er in Kosovo niet genoeg middelen zijn, de medicatie die u nam niet werkte en u ook niet weet waar die medicatie vandaan komt en of ze wel goed is. Sinds uw aankomst in België bent u op consultatie geweest bij een psychiater in Luik, Dr. P.(...), die u medicatie voorschreef en u een nieuwe afspraak gaf voor eind mei 2010. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 26 november 2008; uw rijbewijs van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo), uitgereikt op 21 augustus 2008; een medisch attest, uitgereikt op 14 april 2009 te Prizren door Dr. P.(...), de vervanger van Dr. D.(...), van het psychiatrisch ziekenhuis van Prizren, waaruit ondermeer blijkt dat u aan angst, concentratiestoornissen en flashbacks leidt en hier medicatie voor krijgt; en een factuur, voorschrift en afsprakennota van Dr. P.(...) te Luik.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U verklaarde dat u naar België bent gekomen omdat uw behandeling in Kosovo voor het trauma dat u in de oorlog heeft opgelopen niet hielp en omdat u zich in België wil laten behandelen in de hoop hier te kunnen genezen (CGVS, p. 6, 16). Wat dit door u aangehaalde asielmotief betreft, dient vooreerst gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van de volgens u falende medische behandeling voor uw oorlogstrauma in Kosovo ondermijnen en die ertoe nopen de ernst van de door u aangehaalde problemen te relativeren.

Zo verklaarde u in 2001 voor de eerste keer naar een dokter te zijn gegaan in Suharek. Dr. R.(...) B.(...), een huisarts, zag u gedurende vier maanden een tot twee keer per maand en schreef u kalmeermiddelen en slaapmiddelen voor. Omdat u zich niet beter begon te voelen ging u niet meer terug naar deze dokter. U ging hierop naar de huisarts van uw dorp, Dr. A.(...) S.(...), die u gedurende twee tot twee en een half jaar behandelde met medicatie. De voorgeschreven slaapmiddelen werkten goed waardoor u 's nachts geen nachtmerries meer had, de overige medicatie werkte net na inname maar niet op lange termijn (CGVS, p. 8-10). Omdat u vond dat de medicatie u niet hielp en u genoeg had van dokters, stopte u eind 2003 gedurende drie jaren met alle behandelingen en medicatie, al nam u af en toe een kalmeringsmiddel dat u nog over had. Uw ouders stuurden u naar imams maar u voelde zich ook hierdoor niet beter. U voelde zich heel slecht en vanaf 2006 of 2007 zocht u opnieuw behandeling. U richtte zich eerst tot een dokter in het ziekenhuis van Prishtinë die u opnieuw medicatie voorschreef. U voelde zich niet beter na inname van deze medicatie en uw vader raadde u af terug naar deze dokter te gaan (CGVS, p. 11). Dr. A.(...) S.(...)raadde u vervolgens aan naar het psychiatrisch ziekenhuis van Prizren te gaan waar u van februari 2008 tot april 2009 zes keer op consultatie ging en werd behandeld door twee psychiaters. Er werd u medicatie voorgeschreven, maar ook deze medicatie hielp u niet echt: u voelde zich na inname gedurende enkele uren beter maar meer niet (CGVS, p. 12, 13). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u van al de medicatie die u in Kosovo van 2001 tot 2009 voorgeschreven kreeg, geen enkele bij naam noemde. U verklaarde enkel dat het slaapmiddelen en kalmeermiddelen waren en dat elke dokter u nieuwe medicatie voorschreef (CGVS, p.9, 10, 12, 13). Voorts dient opgemerkt te worden dat u zeer lang moest nadenken om u de naam van uw behandelende psychiater in het psychiatrisch ziekenhuis van Prizren, waarvan u overigens ook het adres niet kende, te herinneren. U werd hier nochtans van februari 2008 tot april 2009 vier keer door uw behandelende arts gezien en twee keer door zijn vervanger. Het is verder opmerkelijk dat u zich ook de naam van deze vervangende dokter niet kon herinneren, temeer u van deze arts het enige door u neergelegde medische attest kreeg, waar trouwens zijn naam op staat (CGVS, p. 4). Van iemand die beweert gedurende acht jaar verschillende dokters te hebben gezien en diverse medicatie te hebben genomen, kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij meer concrete en gedetailleerde informatie kan meedelen over de ontvangen behandeling.

Van uw hele behandeling legde u overigens slechts één Kosovaars medisch attest neer dat u bovendien pas bij uw laatste consultatie bij de psychiater ontving. Verder legde u geen andere attesten uit de periode 2001 – 2009 neer. In het door u neergelegde medisch attest, afgeleverd op 14 april 2009 door psychiater I.(...) P.(...), wordt verklaard dat u aan post traumatische stress lijdt en aanpassingsmoeilijkheden, die zich uiten in angst, flash backs, spanningen en concentratiestoornissen. Volgens dit attest werd u behandeld met medicatie en psychotherapie. U verklaarde evenwel dat u enkel medicatie voorgeschreven kreeg en de raad kreeg geen oorlogsfilms te kijken en lawaaierige plaatsten te vermijden. U sprak tijdens de consultatie wel met uw behandelende arts, die u bleef aanraden om de medicatie te blijven nemen en te proberen niet aan het verleden te

denken, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat een intensieve psychologische behandeling zoals psychotherapie of praatsessies deel uitmaakten van uw behandeling (CGVS, p. 12). Van iemand die sinds 2001 werd opgevolgd door verschillende dokters in zijn land van herkomst en herhaaldelijk medicatie nam, kan echter verwacht worden dat hij meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen dan één enkel attest. Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat een attest van een arts/specialist die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

De ernst van uw verklaringen aangaande uw psychische problemen en de falende behandeling in Kosovo komt tevens in het gedrang door de vaststelling dat u na het stopzetten van uw behandeling in Kosovo in april 2009 nog bijna een jaar in Kosovo bleef – zonder behandeling – alvorens naar België te komen. Uw verklaring dat u steeds hoopte dat u zich beter zou gaan voelen door de medicatie, dat dit uiteindelijk niet gebeurde en u daarom naar België kwam (CGVS, p. 16) is geenszins afdoende als uitleg waarom u Kosovo al niet eerder verliet, temeer u al jaren zou hebben gemerkt dat de behandeling in Kosovo u niet hielp en uw huisarts uit het dorp u al eerder zou hebben aangeraden om naar het buitenland te gaan voor behandeling (CGVS, p. 11, 12, 14). Uw houding getuigt dan ook van weinig haast en is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tevens kan hierbij nog worden opgemerkt dat Dr. A.(...) S.(...), de huisarts uit uw dorp, u zou hebben aangeraden een betere behandeling in het buitenland te zoeken aangezien ze daar betere ziekenhuizen zouden hebben. Het is evenwel maar weinig aannemelijk dat Dr. S.(...) u verder geen concrete informatie zou hebben gegeven over het land, het ziekenhuis of de specialist door wie u in het buitenland dan wel geholpen zou kunnen worden (CGVS, p. 14). Het is weinig geloofwaardig dat een arts die u aanraadt om voor behandeling naar het buitenland te reizen dit zou doen zonder ook concreet instellingen en/of psychiaters te noemen waar u voor uw behandeling terecht zou kunnen.

Mede gelet op wat voorafgaat, heeft u hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Kosovo niet langer de nodige hulp kon krijgen - of bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou kunnen krijgen - voor de door u aangehaalde psycho-medische problemen, temeer daar uit uw verklaringen en het door u neergelegde Kosovaarse medische attest blijkt dat u er zich in het verleden probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening voor deze problemen. In verband met uw behandeling in Kosovo verklaarde u weliswaar dat u zich hetzelfde voelde met alle medicatie die u van 2001 tot 2009 van uw dokters voorgeschreven kreeg: na inname voelde u zich beter en dankzij de slaapmiddelen sliep u ook beter, maar als de medicatie was uitgewerkt voelde u zich weer slechter. Soms werd u sterkere medicatie voorgeschreven maar ook deze bleek u niet te helpen (CGVS, p. 9, 10, 12, 13, 14). Toen u uw dokters hiervan op de hoogte bracht raadden zij u allen aan uw medicatie verder in te nemen aangezien u ze nodig had en ze u uiteindelijk wel zouden helpen. Dr. D.(...) wist u bovendien te zeggen dat u niet beter dan dit verzorgd kon worden in Kosovo (CGVS, p. 9, 13). Er dient echter vastgesteld te worden dat u, na jaren medicamenteuze behandeling waarvan u merkte dat die niet afdoende hielp, nooit op zoek 3 ging naar andere behandelingsmogelijkheden waarop u eventueel een beroep zou kunnen doen (CGVS, p. 13). U deed dit niet omdat Dr. D.(...) u zei dat u in Kosovo niet beter behandeld kon worden en omdat uw vader zei dat Dr. D.(...) een goede arts was (CGVS, p. 13).

U gaf voorts aan met uw behandeling in Kosovo gestopt te zijn omdat de omstandigheden in Kosovo niet goed genoeg zijn, er niet voldoende middelen voorhanden zijn en u niet zeker kon zijn of de medicatie die u nam wel goed was aangezien u niet kon weten waar die medicatie vandaan kwam (CGVS, p. 14). Dergelijke motieven om u niet langer te laten behandelen zijn evenwel veralgemeende en blote beweringen die niet gestoeld zijn op objectieve elementen. Dat het hier slechts blote beweringen betreft blijkt overigens uit uw eigen verklaringen waarin u te kennen gaf dat u in Kosovo op zeer regelmatige basis en door verschillende dokters behandeld werd en dat u verschillende medicijnen voorgeschreven kreeg. Tot slot heeft u geen elementen aangebracht dat de behandeling in België fundamenteel anders en beter zou zijn dan diegene die u in Kosovo heeft genoten. U stelde weliswaar dat de behandeling hier fundamenteel van deze in Kosovo verschilt (CGVS, p. 15), maar u kon dit geenszins concretiseren, integendeel. U verklaarde immers onmiddellijk daarna dat de behandeling die u tot nu toe heeft gekregen in België ongeveer dezelfde is als in Kosovo (CGVS, p. 15). Sinds uw aankomst in België in maart 2010 bent u op consultatie geweest bij een psychiater in Luik, die u medicatie voorschreef. Ook met deze medicatie voelt u zich voorlopig echter nog niet beter en wordt u enkel slaperig waardoor u goed slaapt (CGVS, p. 14-15). Hier dient opgemerkt te worden dat u verklaarde ook in Kosovo goed te hebben kunnen slapen nadat u slaapmiddelen had genomen (CGVS, p. 10). Uw bewering dat in Kosovo ook de omgeving – zij doet u immers steeds weer denken aan de oorlogsgebeurtenissen – uw genezing in de weg staat (CGVS, p. 15) is maar weinig ernstig te noemen

daar dit gegeven u er niet van heeft weerhouden sinds het begin van uw gezondheidsproblemen nog jarenlang in Kosovo te blijven en zelfs nog bijna een jaar te zijn gebleven na de laatste stopzetting van uw behandeling.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. Het Kosovaars medisch attest werd hierboven reeds besproken. Het voorschrift, de factuur en de afsprakennota van een psychiater uit België tonen aan dat u hier medische hulp zoekt, maar werpen geen ander licht op de bovenstaande bevinding dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u om tot een genezing van uw trauma te komen niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht zou kunnen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 52 en 51/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker houdt een theoretisch betoog waarin hij verschillende aspecten belicht van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire bescherming. In wezen komt zijn betoog erop neer dat hij ingeval van terugkeer naar Kosovo, het land waarvan hij meermaals heeft aangegeven dat hij aldaar voor zijn type van pathologie geen adequate medische behandeling krijgt, het risico loopt om te hervallen in angsten, slapeloosheid en psychologische problemen hetgeen voor hem een onmenselijke en vernederende behandeling zou meebrengen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde de inefficiëntie van de medische verzorging die hij in Kosovo genoot voor het trauma dat hij in de oorlog had opgelopen en zijn wil om zich in België te laten behandelen, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Uit de medische attesten blijkt enkel dat verzoeker aan posttraumatische stress lijdt en dat hij hiervoor werd behandeld met medicatie en psychotherapie. Uit het administratief dossier blijkt echter nergens dat verzoeker om één van de redenen vervat in het Vluchtelingenverdrag geen of onvoldoende toegang had tot de medische voorzieningen in zijn land van herkomst. Deze vaststelling volstaat om aan verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.4. De Raad wenst te benadrukken dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) *Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel*

15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”. Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN